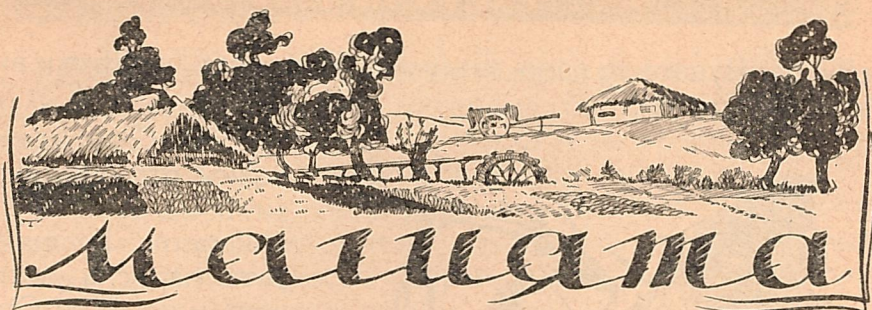

(Продължава отъ четвърта книжка)

V.

Събуди се дѣдо Симо рано сутринѣта, излѣзе предъ колибата, погледна небето. Трепкаха по него тукъ таме още свѣтли кандилца и бавно угасваха. Деньтъ пристѣпяше, като младъ момѣкъ, веселъ и засмѣнъ. Дѣдо Симо трѣгна къмъ рѣката да се омие. Хвѣрли погледъ къмъ керемидитѣ и свѣтъ му се зави. Политна да падне, но се закрепи. Затича въ колибата, сбута момчетата, събуди ги, грабна сѣкирата и имъ посочи смачканитѣ и изпочупени керемиди. Грабнаха момчетата мотики и полусѣнни, плахо нагазиха рѣката следъ стареца.

Дѣдо Симо се спусна като лудъ върху колелото. Зловещи удари отъ цепени дѣски разтѣрсиха сутрешната тишина.

Скочиха градинаритѣ полусѣнни, грабнаха кой какво свари: мотика, лопата... изкочиха навѣнъ и полетѣха къмъ рѣката, да спасятъ колелото... А момчетата-тухларчета, прѣснати навредъ изъ градината, газѣха, мачкаха зеленчуцитѣ, удрѣха безмилостно съ мотикитѣ и чупѣха, скубѣха и хвѣрляха зеленчука... Старецѣтъ яростно цепѣше колелото...

Спуснаха се градинаритѣ срещу момчетата. Тѣ побѣгнаха. Единъ градинарь застигна едно отъ чирачетата тухларче и го прасна по глава съ лопатата. Крѣвъшурна изъ подъ калпака и обагри лицето му. Момчето писна, политна и падна...

Дѣдо Симо се спусна нататѣкъ. Поспрѣха се градинаритѣ като видѣха да блести острата сѣкира въ рѣцетѣ на стареца. Замахаха съ мотикитѣ насрѣща му. Повърнаха се тухларчетата назадъ, застанаха наредъ до стареца и се започна страшна борба съ мотики, лопати,